

Lisbeth Hoffmann Petersens prædiken skærtorsdag

Taler

Lisbeth Hoffmann Petersen
Sognepræst

Dato

6. april 2023

Sted

Hjallese Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 26, vers 17-30

Salmer

Hil dig, Frelser og Forsoner
Herre Gud Fader i Himlen (Kyrie)
Igen berørt
Zion, pris din saliggører
O du min Immanuel
O Jesus, på din alterfod
Kornet, som dør i jorden

- 1 Forleden dag befandt jeg mig inde i Domkirken. Det var dagen før bispevielsen
Palmesøndag, og der skulle være generalprøve. Mine kolleger og jeg stod med
hænderne fulde af kirkesølv og beundrede de smukke ting fra kirker rundt om i
5 Fiens Stift. Den prægtige oblatæske fra Hjallese Kirke strålede om kap med
solen, kuglerund med lueforyldte kanter, spejlblank i sølvet. Da lød der
pludselig en stemme, der spøgefuldt sagde: *"Hvad ser du i krystalkuglen?"* I dét
øjeblik viste vedkommendes ansigt sig i æskens overflade. Næste dag mødte jeg
atter vedkommende forud for bispevielsen og kunne ikke dy mig for at spørge,
om vedkommende ville have et "kig i krystalkuglen". Men det turde han
10 alligevel ikke.

- Tænk, hvis disciplene havde haft mulighed for at tage et kig i krystalkuglen
Skærtorsdag aften. Så havde de fået et regulært chok. De ville næppe have troet
deres egne øjne. Intet menneske ville kunne forudse, hvad der var ved at ske, og
15 hvilken betydning påsken kom til at få. Jubelråbene fra Palmesøndags festlige
indtog i Jerusalem med Jesus på æselryg var knap forstummet, inden
folkestemningen brat vendte sig og blev til haderåb, da Jesus frabad sig at være
en magtfuld, jordisk konge og forkyndte i ord og lignelser, hvordan Guds rige
ville udfolde sig igennem afmagt og død. Alt det velkendte, gode og trygge
20 forvandlede sig med ét og viste sig med modsat fortegn.

Fejringen af den jødiske påske var en fejring af dødens forbigang og israelitternes flugt fra en slavetilværelse i Egypten til et liv i det forjættede land. Dødsenglen
25 gik forbi de israelitiske huse, hvor dørstolperne var markeret med påskelammenes blod, deraf betegnelsen ”påske”, dødens forbigang. Den traditionelle, jødiske påske blev af Jesus forvandlet til dén påske, vi kender, hvor Guds egen Søn Jesus Kristus er omdrejningspunktet i påsken. Jesus omfortolker påsken til at blive et drama, hvor liv og død kæmper mod hinanden, og livet går
30 af med sejren til sidst.

Jesus undlod at tage et kig i krystalkuglen forud for påsken. Det var ikke nødvendigt for ham. På mange måder virker det, som om han allerede vidste, hvad der ventede ham. Jesus havde kendskab til ganske mange detaljer om alt
35 lige fra Zakarias’ profeti om den ydmyge konges indtog, lån af æsler forud, hvor skærtorsdagsmåltidet skulle indtages, og til hvem der skulle forråde ham og fornægte ham senere. Jesus vidste, at den enes død skulle blive til liv for mange, at han skulle frelse verden ved selv at gå i døden.

40 For en måneds tid siden havde vi besøg af 90 skoleelever fra 3. klasse, der fremstillede det spændende kunstværk, der hænger over vore hoveder. Ét af motiverne har hentet inspiration i Skærtorsdags beretning om Jesu indstiftelse af nadveren ved det sidste aftensmåltid, han spiser sammen med sine disciple, inden han skal dø næste dag. Tre drenge har lavet Jesus med en glorie og mad og
45 vin om halsen – nadver-elementerne hænger i en halskæde om Jesu hals, så han er klar til at dele dem ud, når der bliver brug for det, og det gør der meget hurtigt! Inden måltidet er fortæret, bliver det tydeligt, at én af Jesu nærmeste, én af disciplene vil forråde ham, og det er Judas. Judas spørger afværgende: ”*Det er vel ikke mig, Herre?*” Men det er det! Hvordan det kan gå til, at man forråder én
50 af sine bedste venner, er uforståeligt; men det er dét, der sker. Måske var Judas blevet skuffet eller desillusioneret over dét, Jesus sagde, der skulle ske; måske var han bare ude efter pengene, han fik for at sladre om Jesus; måske var Judas ikke helt klar over, hvad han havde gang i. Ingen ved det med sikkerhed.

55 Men det er ganske vist, at forræderi sker hver eneste dag ude i verden, i krig og fred, blandt venner og bekendte, ja, selv blandt nære familiemedlemmer eller ægtefæller, der forråder hinanden på alle tænkelige og utænkelige måder. Forræderiet sniger sig ind imellem mennesker, når man mindst venter det. Det behøver ikke at være noget, man gør mod hinanden; det kan være dét, man gør,
60 når man netop *ikke* gør noget – når man ignorerer et andet menneske eller bare

lader stå til. Det kan sagtens være noget, man siger uden at tænke nærmere over det, ord, som sidder og gnaver og ødelægger de fine bånd, der binder mennesker sammen. Her kommer kæden med brød og vin om Jesu hals mennesker til gavn; 65 for et vel-tillavet måltid kan virke forsonende. Der sker nemlig noget, når man sætter sig til bords og spiser sammen.

I Det Gamle Testamente gjaldt det som menneske om at holde sin del af aftalen, så holdt Gud sin del. Her i Det Nye Testamente sker der noget gennemgribende 70 nyt. Selv om Jesus kender mennesker helt til bunds og ved, hvad vi består af på godt og ondt, så vælger han at gå i døden for os. Før skulle mennesker gøre noget for at gøre det godt igen over for Gud. Nu gør Gud noget for os, ja, ofrer sig selv, sin egen søn. Det er en form for omvendt offer. Slagtebordet, hvor mennesker bragte ofre i sin tid, bliver transformeret til et spisebord, hvor Gud 75 ofrer sig selv, for at forsoningen kan finde sted.

Der var engang en mand, der hver aften, når han og konen havde lavet mad, spist sammen og ryddet op sammen, bar skraldeposen ud i skraldespanden. Det gentog sig hver eneste aften ved ca. 19-tiden. Troligt bar manden skraldeposen 80 ud. Jeg tænker, at manden med skraldeposen er et billede på dét, som Jesus gør, når han indstifter nadveren Skærtorsdag aften. Jesus bærer alt vores menneskelige skrald ud efter måltidet. Jesus giver sig selv til os i form af dét brød, som vi indtager, så vi bliver en del af hans legeme, dén krop eller dét fællesskab, der skal blive her på jorden og gøre næstekærlige gerninger, forsoner 85 os med hinanden og formidle det kristne budskab videre til andre. Jesus giver os også vinen som et tegn på sit eget blod, der udgydes til syndernes forladelse. Offerblodet, der renses og forsoner alle synder, der måtte blive begået, og stifter en ny pagt imellem mennesker og Gud, dén pagt, som vi blev introduceret til ved dåben. Dét pagtsløfte rækker ud over dét, vi kan se her og nu, og rækker helt 90 ind i evigheden med udsigt til at drikke af vintræets frugt i Jesu faders rige.

Lige nu står Hjalles Kirkes forunderligt smukke oblat-æske på alteret og spejler korset, brødet og vinen. Hvis man derimod anvender den som en art 95 krystalkugle, så ser man udelukkende sig selv som i et spejl – og det kan være skræmmende nok. Hvis det var dét, man skulle bygge på i fremtiden, så ville det blive aldeles frygteligt og tomt. Åbner man derimod kuglen eller oblatæskan, så ser man det gådefulde, alle nadverbrødene, der er præget med Jesus på korset, der ligger og lyser op, og som giver os et håb, når det ser mest håbløst ud. Tilsvarende når vi stirrer ned i alterbægrene og ser os selv afspejlet, indtil vinen,

Jesu blod, dækker spejlbilledet, og vi kan ånde lettet op.

105 Skal vi tage et kig i krystalkuglen, inden vi går videre? Nej, lad være med det! Lad os hellere åbne kuglen og se, hvad Jesus har gemt til os inderst inde. Se, dét er påske, ja, det er forsoning. AMEN

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

110 **Kildetype**

Digitalt manuskript

Tags

Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Skærtorsdag

URI

115 <https://www.dansketaler.dk/tale/lisbeth-hoffmann-petersens-praediken-skaertorsdag>

120

125

130

135